

Nr. 5089/21.10.2020

Către,

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

Direcția Generală de Legislație Fiscală și

Reglementări Vamale și Contabile

Domnului Iulian Ardeleanu, Director General

Stimate Domnule Director General,

Având în vedere că, până la această dată nu am primit niciun răspuns, revenim la adresa Camerei Consultanților Fiscali nr. 1029/25.02.2019 înregistrată la Ministerul Finanțelor Publice sub nr. 11277/25.02.2019, atașată la prezenta.

Facem precizarea că, am primit solicitări din partea consultanților fiscali care au neclarități cu privire la regimul fiscal al alocației de cazare aplicabil în conformitate cu prevederile legale în vigoare.

În speranța obținerii unui răspuns cu celeritate, vă mulțumim anticipat.

Cu deosebită considerație,

Dan Manolescu

Președinte CCF

Nr. 1029/25.02.2019

Către:

MINISTERUL FINANȚELOR PUBLICE

Direcția Generală de Legislație Cod Fiscal și Reglementări Vamale

Str. Apolodor, Nr. 17, Sector 5, cod 050741, București

Stimate Domnule Director,

Prin prezenta, vă supunem atenției o problema legata de regimul fiscal al alocației de cazare, atât în sistemul bugetar, cât și în sistemul privat, aplicabil în conformitatea cu prevederile legale în vigoare și care, din punctul nostru de vedere, prezintă anumite carențe legislative.

Astfel, **în prezent, în sectorul bugetar**, potrivit HG 714/2018 *privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării în interesul serviciului* (în continuare HG 714/2018), personalul delegat al autorităților și instituțiilor publice beneficiază de o alocație zilnică de delegare.

Art. 1, alin. (2) din Anexa prevăzută la HG 714/2018 definește alocația zilnică de delegare ca fiind compusă dintr-o indemnizație de delegare (20 de lei/zi) și o **alocație de cazare** (230 de lei/zi). Alin. (4) de la același articol prevede că indemnizația zilnică de delegare sau alocația zilnică de delegare (care include și *alocația de cazare*) **se acordă fără prezentarea de documente justificative**. Excepție face situația în care ordonatorul de credite a aprobat majorarea *alocației de cazare*, caz în care cheltuielile de cazare trebuie documentate corespunzător.

Pentru **regimul fiscal al alocației de cazare acordată în sectorul bugetar** devin incidente prevederile Legii 227/2015 privind Codul fiscal (în continuare Codul fiscal).

Astfel, potrivit prevederilor art. 76, alin. (2), lit. k) din Codul fiscal, sunt impozabile indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură pe perioada delegării/detașării în țară/străinătate pentru partea ce depășește plafonul neimpozabil (în țară – 2,5 x nivelul indemnizației stabilit pentru personalul autorităților și instituțiilor publice - HG 714/2018 și în străinătate – 2,5 x nivelul diurnei stabilit pentru personalul român trimis în străinătate pentru îndeplinirea unor misiuni cu caracter temporar – HG nr. 518/1995). Art. 76, alin. (2), lit. k) exclude din sfera sa de cuprindere (venituri impozabile) indemnizațiile și orice alte sume de aceeași natură acordate pentru acoperirea cheltuielilor de transport și cazare. Tratatul fiscal al acestor indemnizații/sume (destinate acoperirii cheltuielilor de transport și cazare) este prevăzut de alin. (4), lit. k) de la art. 76 potrivit căruia sumele primite de angajat pentru acoperirea cheltuielilor de cazare, pe perioada delegării, sunt neimpozabile la nivelul salariatului indiferent de cuantumul acestora. Totuși, acest cuantum trebuie dovedit cu documente, fapt pentru care pentru a beneficia de neimpozabilitate angajatul va trebui să aducă dovadă tuturor cheltuielilor astfel efectuate.

În aceste condiții, în care potrivit Codului fiscal cheltuielile privind cazarea sunt neimpozabile la nivelul individului, atâta timp cât acesta dovedește prin documente cuantumul acestora, **deducem că alocația de cazare ce se acordă personalului delegat al autorităților și instituțiilor publice în limita de 230 lei/zi - fără prezentarea de documente justificative – ar putea fi impozabilă la nivelul individului, dacă acesta nu prezintă documente justificative.** Prin urmare, chiar dacă HG 714/2018 prevede posibilitatea acordării acestei alocații de cazare, în limita de 230 lei/zi, fără a fi probată cu documente justificative, Codul fiscal, care nu operează cu noțiunea de *alocație de cazare* și prin urmare, nu prezintă în conținutul său un tratament distinct pentru aceasta, sancționează lipsa documentelor justificative pentru cazare, cu asimilarea acestei alocații venitului salarial impozabil.

Având în vedere că, pe de o parte, un act normativ permite acordarea acestui drept, în speță a alocației de cazare în limita a 230 de lei/ zi, fără prezentarea de documente justificative, iar un alt act normativ, sancționează lipsa acestor documente cu supunerea dreptului (alocației de cazare) impozitării, în opinia noastră ne aflăm în prezența unei inadvertențe legislative generate de necorelarea textului din Codul fiscal cu noul concept introdus prin HG 714/2018. Plecând de la premisă că intenția legiuitorului nu a fost de a sancționa cu o obligație de plată un drept pe care chiar el însuși l-a prevăzut, vă propunem să reglementați această situație, așa încât prevederile din cele 2 acte normative să fie corelate.

Am utila, de asemenea, un comunicat/răspuns oficial menit să clarifice tratamentul fiscal al acestei alocații de cazare în sistemul bugetar în perioada tranzitorie – până la introducerea unor modificări printr-un act/acte normative publicate în Monitorul Oficial.

Pe de altă parte, pentru sectorul privat, nu regăsim prevederi legale de natură să impună/să permită angajatorului obligația/posibilitatea acordării unei alocații de cazare, drept o sumă forfetară, fără să solicite angajatului justificarea cheltuielilor astfel ocazionate. Legea 53/2003 *privind Codul muncii* (în continuare *Codul muncii*) prevede la art. 44, alin. (2) că **salariatul delegat are dreptul la plata cheltuielilor de transport și cazare, precum și la o indemnizație de delegare, în condițiile prevăzute de lege sau de contractul colectiv de muncă aplicabil.** Astfel, prevederile art. 76, alin. (4), lit. h) din Codul fiscal sunt în acord cu prevederea anterior amintită din Codul muncii, sumele primite de angajat pentru acoperirea cheltuielilor de cazare, pe perioada delegării, fiind neimpozabile la nivelul salariatului indiferent de cuantumul acestora, atâta timp cât angajatul poate proba cu documente întreaga valoare a acestor cheltuieli.

Acordarea unei alocații de cazare și în sistemul privat, fără prezentarea de documente justificative din partea angajatului, poate totuși să aibă loc în baza unui regulament intern al angajatorului însă poate conduce la asimilarea acestei sume unor venituri de natură salarială, impozabile în consecință.

Prin urmare, **considerăm utilă**, odată cu edificarea regimului fiscal pentru alocația de cazare acordată în sistemul bugetar, **reglementarea regimului fiscal privind acordarea acestei alocații de cazare și în sistemul privat** (de exemplu prin completarea textului de lege, alături de sintagma indemnizații/alocații acordate *conform legii* cu sintagma sau *conform unui regulament intern*). În caz contrar, o reglementare ulterioară favorabilă sectorului bugetar, în sensul stabilirii alocației de cazare de 230 de lei/zi – fără documente justificative – neimpozabilă, va conduce la un tratament discriminatoriu în raport cu sectorul privat, unde alocația de cazare, în lipsă de reglementări suplimentare celor existente, va fi impozabilă chiar și pentru suma de 230 de lei, dacă angajatul nu va aduce documente justificative în acest sens.

Asigurându-vă de întreaga noastră considerație,

Dan Manolescu

Președinte CCF